
Identiteit (1)

J.G.Bulthuis

De schepping van de mens is de mooiste gebeurtenis uit de geschiedenis. Een wezen naar Gods beeld en gelijkenis geschapen, deed zijn majestueuze intrede in de wereld. Een volmaakt en veelbelovend begin. God zag dat zijn werk zeer goed was, en de engelen juichten.

Hoe verdrietig is echter de loop van de mens geworden. Vanaf de zondeval werd het een afgang in plaats van een opgang. Vanuit het rijk der duisternis is er een ware terreur over hem uitgeoefend. De bedoeling daarvan was/is dat de mens nooit in staat zou zijn het door God beoogde doel met zijn leven te bereiken. Op allerlei wijze heeft de boze de mens aangetast, innerlijk en lichamelijk. Daar blijft hij mee doorgaan zolang de gelegenheid er is. De gevolgen daarvan zijn bekend. Er kan terecht gesproken worden over een zekere degeneratie van het menselijk ras.

God blijft evenwel getrouw aan zijn voornemen. Door zijn oneindige liefde en wijsheid ziet Hij de weg terug. Door zijn Zoon Jezus is redding en herstel mogelijk om alsnog het einddoel des geloofs te bereiken. Ieder mens die Hem gelovig aanneemt, krijgt macht een zoon van God te worden (Joh. 1:12).

Een belangrijke rol hierin speelt de 'identiteit' van de gelovige. Het woordenboek spreekt aangaande deze term enigszins vaag over 'het individuele kenmerk' en 'eenheid van wezen'. Als voorbeeld volgt dan: Wil iemand zijn identiteit bewijzen, dan zal hij trachten aan te geven 'dat hij de persoon is voor wie hij zich uitgeeft'. Dit geeft meer duidelijkheid. Vooral met dit laatste zullen wij ons bezig gaan houden. Om als gelovigen in

de dagelijkse wandel te worden wie we eigenlijk in Christus zijn, is het noodzaak eerst goed te weten 'wie we in Hem' zijn geworden. De mens in Christus heeft namelijk een nieuwe identiteit gekregen. Deze past geheel bij zijn nieuwe situatie als kind van God. Aangezien die identiteit in de loop der eeuwen behoorlijk is aangetast, vraagt deze tijd om een duidelijk kennen en belijden ervan.

De mens

Wanneer wij over de mens nadenken, dienen wij daarbij altijd uit te gaan van hetgeen de bijbel aanreikt. Het evangelie leert namelijk dat de mens bedoeld is om 'in God te zijn'. Dáár alleen is zijn plaats en waarde en bestaansrecht. De mens te beschouwen als een op zichzelf staand, geïsoleerd wezen, leidt tot verkeerde conclusies met vreselijke gevolgen. De ergste daarvan is de bewering dat hij een god zou zijn. Deze zienswijze komt de laatste tijd weer naar voren in verschillende semi-religieuze stromingen. Uiteindelijk komt uit zulk denken de antichrist te voorschijn (2 Tes.1:4b). Deze verderfelijke ontwikkeling krijgt zijn kans wanneer de mens 'los' blijft of zich los maakt van God (2 Tes.1:4a). Hij wordt dan op zichzelf teruggeworpen en daar is hij nooit voor bedoeld. Hij is niet geschapen om een bestaan in zichzelf, alleen te hebben. Daarbij komt dan ook nog dat door de aanwezigheid van het rijk der duisternis zo'n mens een prooi wordt van de boze.

In Christus

Om 'in God' te komen en te blijven, is de mens aangewezen op de door God aangestelde Christus (Ef.1:10). Deze is Jezus, zijn Zoon (Mat.16:16). Hij is voor alle mensen de enige weg tot de Vader (Joh.14:6b). Wij kunnen en mogen alleen met Hem '*verborgen zijn in God*' (Kol.3:3). In deze studies gaan wij daar niet opnieuw over uitwijden. De artikelen over het onderwerp 'De mens in Christus' bieden de nodige informatie daarover (Stbl.30 t/m 34).

Omdat ware christenen alleen deze situatie voor hun bestaan aanvaardden, zullen zij bij de zoektocht naar hun identiteit slechts te rade gaan bij die Christus. Zijn evangelie is de enige waarheid, ook over alle zaken die wij hier aan de orde stellen. Het leert ons dat wie 'in

Nieuwe schepping

Christus' is, God toebehoort en deel heeft aan eeuwig leven (Joh.6:52-58; Ef.1:3-14). In die situatie zijnde, wordt volgens 2 Korintiërs 5:17a de gelovige 'een nieuwe schepping' genoemd.

Met deze uitdrukking wordt de mens aangeduid die door zijn bekering en wedergeboorte in die nieuwe geestelijke situatie terecht is gekomen, 'in Christus'. Hij is daardoor niet langer een zondaar maar een gerechvaardigde, geen schuldige maar een vrijgesprokene, geen slaaf maar een zoon, geen dode maar een levende, niet meer in dienst van de zonde maar van de gerechtigheid, niet meer arm van geest maar rijk wordend in God, niet meer van het vlees maar van de Geest, enz, enz.

De gelovige bevindt zich dus voortaan in de werkelijkheid van Christus. Dit is een andere werkelijkheid, en wel de enig ware en blijvende. Daar gelden andere feiten, normen, waarden, gegevens, maatstaven en meningen. Dus ook ten opzichte van de daarbij behorende nieuwe identiteit.

Nieuwe identiteit

Vanaf het moment dat de mens in Christus is, geldt slechts wat **God** van ons meent en zegt. Wij behoeven ten aanzien van onze identiteit ons nooit meer te richten op iets anders dan datgene wat **Hij** ervan vindt. Daarin ligt haar geldigheid. Het gevolg hiervan is dat wij bevoegd zijn om te handelen als mensen Gods (naar Mat.21:23,24). Door ons als zodanig te manifesteren tonen we dat we inderdaad diegenen zijn voor wie we ons uitgeven. En dit alles gebaseerd op Gods woord in het evangelie van Jezus Christus. Zoals een diamant schittert door haar facetten, zo ook onze nieuwe identiteit. Hieronder volgen voor de mens in Christus enkele antwoorden op de vraag "Wie ben ik?" Ze vormen de diverse kanten van onze nieuwe identiteit.

Kind van God

Het door Jezus volbrachte verzoeningswerk vormt het fundament voor de mens in Christus. Ons geloof erin maakt ons tot rechtvaardigen. Zo komt men in de juiste situatie om volwaardig mens te worden naar Gods

bedoeling. *Ziet welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, **en wij zijn heil ook*** (1 Joh.3:1)!

Het laatste stukje van deze tekst getuigt met grote zekerheid van een gezonde werkelijkheidszin. De wezenlijke aard van onze identiteit wordt hier duidelijk aangegeven: wij zijn kinderen van God. Deze realiteit alleen al is onvoorstelbaar groot en sterk. Hierin verschillen wij al onvergelykbaar met ongelovigen. U bent, als gelovige, Gods uitverkoren heilige en geliefde (Kol.3:12a).

Klinkt het u niet als muziek in de oren? Springt uw hart niet op van een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde? Niets is reëler en blijvender dan wat Johannes hier neerschrijft. Alles verandert en gaat voorbij, maar wat uit God is, blijft eeuwig. En dat bent u, doordat u uit God geboren bent (1 Joh.5:1). Vanuit dit basisgegeven volgt het meerdere.

Erfgenaam

Indien wij kinderen van God zijn geworden, zijn we ook erfgenamen van Hem (Rom.8:17a). Met Christus schenkt de goede Vader ons alle dingen (Rom.8:32b). Ze worden ons onderworpen (Hebr.2:8). Bovenal mogen wij de goederen Gods erven. Die zijn gelegen in de goddelijke natuur. Daaraan mogen wij deelhebben. Hierdoor kunnen de mogelijkheden van de mens zich onbegrensd verruimen. Alles is dan mogelijk (Marc.9:23, 10:27b). Een mens in de gestalte Gods. Jezus is de eerste en de grootste onder hen. Hij erfde als eerste mens deze rijkdom. Door zijn inzet maakte Hij het tevens voor ons bereikbaar. Wij zijn dus medeërfgenamen met Hem.

Zoon van God

Met Jezus mogen wij getuigen 'uit de Vader' te zijn (1 Joh.4:4a). We weten namelijk vanwaar wij gekomen zijn: uit diens goddelijk woord (Jac.1:18). Daarom is God ook onze Vader en zijn wij zijn zonen (Gal.3:26). Daarbij hebben wij de Geest van het zoonschap ontvangen, Gods eigen heilige Geest (Gal.4:6,7). Aan de waarheid houdend groeien wij in elk opzicht toe naar de geestelijke volwassenheid. Wij weten waar wij heen gaan: naar de Vader (Joh.16:28). Dit is het einddoel van

<p>Gezalfde des Heren</p>	<p>het geloof.</p> <p>Wie Gods Geest ontvangen heeft, is een gezalfde des Heren. Door die Geest wordt hij dan geleid. Hij wandelt in de gezindheid van de Geest en werkt zijn vrucht uit (Gal.5:22). De Geest sterkt hem daartoe met kracht in de innerlijke mens. Waar nodig kunnen ook de werken Gods door die Geest gedaan worden.</p>
<p>Broeder van Jezus</p>	<p>Hoewel Jezus de eniggeboren Zoon van God is, het Lam Gods, de Heer en de Christus, vermeldt Hebreëën 2:11,12 dat wij broeders van Hem genoemd worden. Verwanten in afkomst, in rechten, in relatie met de Vader. De gelovigen behoren mede tot het huisgezin Gods. De Heer schaamt Zich niet voor ons omdat we nog (verder) geheiligd moeten worden. Wij behoeven ons evenmin te schamen of verworpen te voelen. We zijn door Hem helemaal aanvaard (Rom.15:7). Niettegenstaande deze heerlijke verbroedering zullen wij de Heer als Hoofd en Leidsman met eerbied en ontzag bejegenen en in alles gehoorzamen.</p>
<p>Priester van God</p>	<p>Jezus' heilswerk beoogt niet alleen de mens te verlossen van allerlei verkeers, maar hem tevens te maken tot iets nieuws. Openbaring 1:6 spreekt in dit verband over '<i>gemaakt tot priesters voor zijn God en Vader</i>'. Priesters 'staan' voor God en vormen gezamenlijk zijn dienaren. Zij behartigen zijn zaak (1 Petr.4:10b). In die dienst staan hen alle middelen Gods ter beschikking. De Christus is hen immers tot wijsheid, rechtvaardiging, heiliging en verlossing (1 Kor.1:30). Hij is hun kracht en sterkte (Ef.6:10). Door zijn Geest werkt Hij in hen (1 Kor.12:4-6). Hierdoor zullen zij in staat zijn om hun opdracht geheel te vervullen.</p>
<p>Het zout der aarde</p>	<p>De grote waarde van de kinderen Gods is hun reddend vermogen. Het leven Gods in hen zal sterker blijken te zijn dan de ontbindende werking van de boze. Zij zullen – door de Christus – de schepping behouden. Als een reinigend en conserverend zout overwinnen zij de afbraak en de vergankelijkheid. Door hen vernieuwt</p>

Het licht der wereld

God het gelaat van de aarde (Ps.104:30). Dit begint in het klein in hun eigen leven en in de gemeente. Maar overal waar Gods volk zich bevindt, behoort het door zijn Gode welbehaglijke wandel bewarend en opbouwend de omringende wereld te beïnvloeden (Mat.5:16b; Rom.8:19). Dit aspect van hun identiteit is in beeldspraak verwoord, zoals ook het volgende.

Het leven van God is het licht voor de mensen (Joh.1:4). Door licht kan men zien en weten hoe te wandelen. Het Christusleven in ons dient dan ook helder uit ons te stralen. Of met een ander beeld: *stromen van levend water zullen uit ons binnenste vloeien* (Joh.7:38). Jezus' leven alleen is het ware voor de mensheid. Van dat leven zullen zijn volgelingen getuigen zijn, betrouwbare voorbeelden om na te volgen (Kol.3:17). In Christus zijn wij mede het licht der wereld (1 Petr.2:12).

Groepsidentiteit

Tenslotte voegen we aan deze opsomming een aspect toe voor de gemeente als geheel. Jezus heeft ons tot een Koninkrijk gemaakt (Op.5:10), tot Gods eigen volk waarin zijn leven heerst. Voor ieder afzonderlijk zijn daardoor alle mogelijkheden aanwezig om uit te groeien tot koningen. We vormen zo een uitverkoren geslacht van eerstelingen, een heilige natie, Gode ten eigendom (1 Petr.2:9). Zo zal in de komende tijden de heerlijkheid van God in haar openbaar komen. Jezus wordt dan aanschouwd in al zijn schoonheid.

Niet naar het vlees

Indien God onze identiteit bepaalt, hebben alle andere stemmen te zwijgen (Hab.2:20). Zij vormen tezamen het vlees. De volgende factoren mogen dus geen enkele invloed uitoefenen bij het identificeren van de mens in Christus: man/vrouw, jong/oud, blank/zwart, arm/rijk, talenten, opleiding, afkomst, milieu, maatschappelijke positie, bezit, verleden, e.d. Jezus gebruikte dat voor Zichzelf ook nooit (Galilea, Nazareth, timmerman, familie). Ook Paulus hield het vlees voor schade en vuilnis (Fil.3:4-9). Er mag niet meer geoordeeld worden naar het aanzien, naar het vlees (Joh.8:15). *Zo kennen wij dan van nu aan niemand onder*

Jezus

onze broeders en zusters naar het vlees (2 Kor.5:16)! De Willibrordvertaling schrijft hier: Daarom beoordelen wij voortaan niemand meer naar de oude maatstaven.

De mens in Christus is van boven, een burger van een rijk in de hemelen (Fil.3:20a). Daar gelden andere normen, waarden, wetten, regels, feiten, verhoudingen en maatstaven. Daar regeert de liefde, de waarheid en de gerechtigheid.

De geest van verwerping wil graag met het vlees werken en de mens aanzetten tot vergelijken met anderen d.m.v. al die uiterlijke en natuurlijke gegevens. De uitslag staat van tevoren al vast: altijd in je nadeel. Door zèlf bij je afwegingen en overleggingen het vlees niet meer mee te laten tellen, ontnem je deze geest één van zijn sterkste wapens. En dat is altijd in je voordeel.

In Johannes 8:12-29 wordt de Heer door de omstanders over zijn identiteit nagevraagd: "*Wie zijt Gij?*" (vers 25a). Jezus wist namelijk heel goed wie en wat Hij was. In vers 14a zegt Hij: *Ook al getuig Ik van Mijzelf, toch is mijn getuigenis waar want Ik weet vanwaar Ik gekomen ben en waar Ik heenga*. Deze kennis had Hij van de Vader ontvangen: *Ik spreek gelijk Mij de Vader geleerd heeft* (vers 28b). God getuigde van zijn Zoon (vers 18b), en dàt getuigenis, die identiteit, neemt Hij in geloof en gehoorzaamheid over. Dáárom behoefde Jezus het getuigenis van mensen niet noch hun eer. Ook hun mening over Hem niet (Joh.5:34a,41). Het vlees kreeg geen enkele inspraak.

Jezus kende dus van de Váder zijn identiteit. Hij hield Zich daaraan en leefde ernaar: *Ik doe altijd wat Hem behaagt* (vers 29c). God bevestigde dat, want Hij getuigde met zijn Zoon erover mee en was altijd bij Hem (vers 29b).

Vanuit dit alles kon de Heer over Zichzelf in volle zekerheid getuigen dat Hij 'het licht der wereld' is (vers 12). Deze uitspraak is één van de vele verwoordingen die Hij aan zijn identiteit kon geven. Andere zijn bv. de weg, de waarheid, het leven, de Christus, de Zoon van God, de eerste en de laatste, de levende, enz. Al deze uitdrukkingen stoelen op feiten, op geestelijke werkelijkheden die door Gòd als waarheid zijn gesteld. Jezus hield Zich daaraan; dàt alleen telde voor Hem.

Wij ook

Als een Samaritaanse vrouw Hem benadert met de vraag: "Hoe kunt Gij, **als Jood**, van mij een **Samaritaanse vrouw**, te drinken vragen?" dan horen we daarin drie maal een identificatie 'naar het vlees'. Allereerst door het woord 'Jood', daarna door 'Samaritaanse' en ten slotte door 'vrouw'. Jezus gaat hier aan voorbij en maakt Zich even later in dat gesprek bekend als 'de Christus' (Joh.3:9,26).

Dit gebeuren is een prachtig voorbeeld van wat wij met dit artikel proberen uit te leggen. Kenmerken van de persoonlijkheid, aard, begaafdheden, afkomst, omstandigheden, ja alle natuurlijke gegevens tellen in onze nieuwe (basis)identiteit niet mee. Hoewel de mens na zijn bekering zijn eigen ziel, geest en lichaam met alle persoonlijke eigenschappen behoudt, bepalen zij niet de identiteit naar de Geest. Nadrukkelijk wordt de bekende uitspraak van Paulus uit 2 Korintiërs 5:17a '*Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping*' dan ook voorafgegaan en gevolgd door: *Zo kennen wij dan van nu aan niemand naar het vlees, en: het oude is voorbij gegaan, zie, het nieuwe is gekomen.*

Gegevens 'naar het vlees' en 'van het verleden' hebben afgedaan. In principe is nu alles nieuw geworden.

Waar mogen **wij** dus vanuitgaan voor de bepaling van onze identiteit? Welk getuigenis over onszelf mogen wij in ons ronddragen? Onze ware identiteit zullen wij, evenals Jezus, vormen uit wat **Gòd** daarover uitspreekt in het evangelie van zijn Zoon. Dezelfde principes gelden immers ook voor ons. De Heer was de eerste daarin. Dus is Hij voor ons ook hierin de waarheid en het voorbeeld. Wij zullen door geloof Hem volgen. Slechts op déze wijze is ons denken te hervormen, zodat wij ons kunnen vernieuwen (Rom.12:2). Kort gezegd komt het erop neer dat "wij zijn wat Gòd zegt dat we zijn in Christus". Door persoonlijk geloof hierin kent iedere volgeling van Jezus het getuigenis van God over hem. Evenals de Heer. Dit leidt tot grote vrijmoedigheid. Zalig de mens in Christus die leeft en werkt vanuit hetgeen boven is, en niet vanuit deze wereld. We zijn immers door God aanvaard tot heerlijkheid

Samen getuigen

(Rom.15:7).

Jezus wist absoluut zeker dat Hij zijn juiste identiteit beleed en uitwerkte. Die zekerheid werd, naast zijn geloof erin, mede opgewekt door het getuigenis van zijn hemelse Vader. We lazen dat al in Johannes 8. Dit is een geheimenis. De gelovige mens die in geest en waarheid met God leeft, bezit in eigen hart met grote zekerheid het bewijs der dingen die men niet ziet (Hebr.11:1). Hij zal dan ook ervaren dat de Geest Gods met hem meegetuigt (Rom.8:16). Dit werkt bevestigend. Dan is het overbodig, ja zelfs verwarrend om andere inspraak toe te laten. De ware christen is alleen geworteld in zijn God, door Jezus Christus. Dat is hem genoeg. *Ik heb tot de Here gezegd: Gij zijt mijn Here, ik heb geen goed buiten U* (Ps.16:2).